

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobkyně: **VFH Vašíček a partneři s. r. o., advokátní kancelář, IČO: 29307601**
sídlem Lidická 710/57, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 2. 10. 2017, č. j. 29/2017-510-RK/4,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí ministra dopravy (dále též jen „žalovaný“) ze dne 2. 10. 2017, č. j. 29/2017-510-RK/4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva dopravy, Odbor komunikace (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 4. 8. 2017, č. j. 325/2017-072-Z106/6 (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“). Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím „z faktických důvodů“ odmítl žádost žalobkyně ze dne 24. 7. 2017 (dále též jen „žádost“) podanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), v části týkající se poskytnutí „seznamu typů systémů, konstrukčních částí a výbavy vozidla CITROËN C4, modelu vyráběného od roku 2004 do roku 2010, pro které bylo Ministerstvem dopravy vydáno schválení technické způsobilosti držiteli CITROËN ČESKÁ REPUBLIKA s. r. o. (nyní C Automobil Import s. r. o.)“ (dále též jen „seznam příslušenství“).

2. Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti podala žalobkyně rozklad, v němž namítla, že rozhodnutí o odmítnutí žádosti je nezákonné a zmatečné, neboť pro odmítnutí poskytnutí informace neexistoval žádný zákonný důvod. Tvzení Ministerstva dopravy, že nedisponuje informací, které konkrétní příslušenství vozidla schválilo, považovala žalobkyně za zcela zjevně nepravdivé a obstrukční.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že schválení systémů, konstrukčních částí a výbavy pro daný model bylo vydáno pod číslem schválení 961, přičemž toto číslo zůstává nezměněno pro další rozhodnutí o prodloužení tohoto schválení. Schválení se vztahuje na značkové příslušenství vozidel zn. CITROËN, neobsahuje však seznamy všech schválených dílů, ale odkazuje na vlastní katalog značkového příslušenství výrobce vozidla. Žalobkyně požadovala souhrnný seznam schváleného příslušenství, který však neexistuje ani v předmětném katalogu a jako takový nebyl Ministerstvem dopravy pro dané účely vyžadován či vytvářen. Ministerstvo dopravy požadovanou informaci nikdy nemělo a ani ji v současné době nemá. Daná povinnost mu rovněž není uložena ani jiným zákonným předpisem. Předmětem schválení technické způsobilosti nejsou jednotlivé položky výbavy nebo systémů vozidla, ale katalog jako celek, který následně může podléhat aktualizacím. Jinými slovy, schválení technické způsobilosti se nevydávalo na jednotlivé položky, ale na celý katalog, aniž by v samotném rozhodnutí byly specifikovány konkrétní položky anebo aniž by daný katalog činil nedílnou součást takového rozhodnutí (katalog byl pouze podkladem pro vydání rozhodnutí, jeho obsah ale nebyl pojat do výrokové části rozhodnutí). Ačkoli žalobkyně tyto závěry v rozkladu zpochybňovala, obsah správního spisu jednoznačně potvrzuje závěr, že Ministerstvo dopravy požadovanou informaci nemá a nelze ji získat ani vytvořením seznamu údajů z existujících dokumentů.

4. Žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí podotkl, že čelní strana a část katalogu byla žalobkyni poskytnuta ve věci její jiné žádosti o informaci. Celý katalog je dohledatelný ke stažení na internetu a žalobkyni byl v mezidobí poskytnut přípisem ze dne 31. 8. 2017. Žalovaný tedy měl za to, že z odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti je zřejmé, co bylo podkladem rozhodnutí a jakými úvahami se správní orgán prvního stupně řídil. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti tedy splňuje zákonné požadavky.

III. Žaloba

5. Žalobkyně v žalobě namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť pro odmítnutí poskytnutí informace neexistuje žádný zákonný důvod. Žalobkyně považovala za absurdní, že žalovaný odmítá odpovědět na dotaz, jaké příslušenství vozidla schválil svým rozhodnutím pro použití v České republice, s odůvodněním, že takovou informaci nedisponuje. Sám správní orgán prvního stupně přitom přípisem ze dne 4. 8. 2017 potvrdil, že společnosti CITROËN ČESKÁ REPUBLIKA s. r. o. vydal rozhodnutí o schválení typů systémů, konstrukčních částí a výbavy vozidla CITROËN C4, modelu vyráběného od roku 2004 do roku 2010 (dále též jen „vozidlo CITROËN C4“), a dále uvedl, že podkladem pro vydání tohoto rozhodnutí byl katalog základního příslušenství. Tvzení žalovaného uvedená v napadeném rozhodnutí nepředstavují relevantní důvod pro odmítnutí poskytnutí informace.

6. Žalobkyně uvedla, že si všimla skutečnosti, že ani rozhodnutí o schválení technické způsobilosti příslušenství vozidla, ani předmětný katalog značkového příslušenství neobsahují žádnou specifikaci schváleného příslušenství. Tato skutečnost byla ostatně důvodem, proč žalobkyně vznesla dotaz podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Kdyby bylo v rozhodnutí o schválení technické způsobilosti příslušenství vozidla uvedeno, jaké příslušenství se schvaluje, mohla by si žalobkyně tento seznam jednoduše přecíst. Stejně tak, pokud by se seznam příslušenství dal vyčíst z katalogu základního příslušenství, nemusela by o něj žalobkyně žádat žalovaného. Předmětný katalog však neobsahuje žádnou technickou specifikaci, je pouhou sbírkou miniaturních fotografií od autokosmetiky po dětskou sedačku, takže nelze zjistit, co z toho bylo předmětem schválení. Fotografie jsou navíc nejasné a bez jakýchkoli upřesňujících popisků.

7. Žalobkyně poukázala na tvrzení žalovaného, že předmětem schválení technické způsobilosti nejsou jednotlivé položky výbavy či systémů vozidla, ale katalog jako celek. Pokud tedy žalobkyně chápe odůvodnění napadeného rozhodnutí správně, pak informace, jaké příslušenství pro vozidlo Citroën bylo schváleno pro použití v České republice, objektivně neexistuje a nezná ji ani orgán, který rozhodnutí o schválení vydal. Pokud žalovaný tvrdí, že rozhodnutím o schválení technické způsobilosti se schvaluje katalog, pak se nejedná o konkrétní katalog, ale o jakýsi virtuální katalog, jehož obsah je zcela irelevantní, neboť si jej držitel schválení může dodatečně změnit. Z napadeného rozhodnutí tedy není zřejmé, k jakému účelu vlastně rozhodnutí o schválení technické způsobilosti vozidla slouží, resp. co vlastně žalovaný v oblasti schvalování technické způsobilosti vozidel vykonává za činnost a k čemu je tato činnost prospěšná. Žalobkyně tedy měla za to, že pro odmítnutí její žádosti nebyly dány zákonné důvody. Žalovaný bez relevantního odůvodnění potvrdil rozhodnutí o odmítnutí žádosti, které bylo vydáno v rozporu se zákonem i s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně měla i za to, že odůvodnění správních rozhodnutí jsou zmatečná.

8. Žalobkyně závěrem žaloby navrhla, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí i rozhodnutí o odmítnutí žádosti zrušil a žalovanému nařídil povinnost požadované informace poskytnout.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých názorech uvedených v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně požadovala souhrnný seznam schváleného příslušenství, který neexistuje ani v předmětném katalogu a jako takový nebyl správními orgány pro dané účely vyžadován či vytvářen. Žalovaný zopakoval, že předmětem schválení technické způsobilosti je katalog jako celek. Jakkoli se žalobkyni může zdát tento postup neefektivní nebo nesprávný, nic to nemění na skutečnosti, že požadované informace u žalovaného neexistují. Z hlediska poskytování informací byla popsána skutečná praxe správních orgánů, a to schvalování na základě katalogů značkového příslušenství, jakkoli to může žalobkyně ze svého pohledu označovat za nepochopitelné. Žalovaný tedy měl za to, že správní rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, a navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

10. Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku, v níž potvrdila, že od žalovaného obdržela dokument „CITROËN C4 Katalog základního příslušenství“, který je dosti nadneseně označen jako „katalog“, ovšem ve skutečnosti je pouhým obrázkovým prospektem určeným pro zákazníky autosalónů Citroën. Tento katalog ovšem neobsahuje jakoukoli specifikaci vyobrazeného zboží. Předmětný katalog rovněž nastoluje otázku, které z vyobrazených produktů vlastně byly předmětem homologace. Žalobkyně uvedla, že žádost o poskytnutí informací

nepodala žalovanému samoučelně, neboť zastupuje klientku, která zakoupila od výhradního dovozce osobní automobil CITROËN C4, který byl vybaven neoriginálním a zřejmě i nehomologovaným příslušenstvím. Žalobkyně tedy zcela legitimně požádala žalovaného o zaslání seznamu homologovaného příslušenství. Žalobkyně poukázala na to, že zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), zcela zjevně předpokládá, že žalovaný ví, jaké konkrétní příslušenství vozidel schválil, neboť v opačném případě by těžko mohl postihovat uvádění neschváleného příslušenství na trh. Žalobkyně konstatovala, že informace musí být poskytnuta i v případě, pokud zvláštní zákon předpokládá, že povinný subjekt bude požadovanou informací disponovat. Dle názoru žalobkyně je tedy evidentní, že odmítnutí poskytnutí požadované informace ze strany žalovaného bylo nedůvodné, neboť žalovaný požadovanou informací prokazatelně disponuje, resp. je povinen ji vytvořit.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl přitom bez jednání, za podmínek daných § 51 odst. 1 s. ř. s.

12. Žaloba není důvodná.

13. K meritu sporu soud v obecné rovině uvádí, že právo na informace je zakotveno na úrovni ústavního pořádku v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Toto základní politické právo a jemu odpovídající povinnost orgánů veřejné moci jsou klíčovými prvky vztahu mezi státem a jednotlivcem. Jeho smyslem je totiž participace občanské společnosti na věcech veřejných. Informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové; pomocí těchto informací ji může veřejnost kontrolovat. Právo na informace tak poskytuje jednu z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě. Jedním z hlavních významů veřejného subjektivního práva na informace je, že dává občanům možnost vykonávat kontrolní funkce ve vztahu k fungování veřejné moci, což představuje jeden ze základních atributů právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 9 As 257/2015 – 43, a tam citovanou judikaturu).

14. Podrobnosti výkonu práva na informace stanoví zákon o svobodném přístupu k informacím, který zároveň v ustanoveních § 7 až § 11 upravuje důvody pro odmítnutí poskytnutí informací. Poskytnutí informace lze nad rámec těchto právních důvodů odmítnout také z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace je situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. I když povinný subjekt danou informaci nemá, je povinen ji nově vytvořit v případech, kdy mu zákon ukládá povinnost danou informací disponovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67, publ. pod č. 2635/2012 Sb. NSS). Výjimkou z této zásady by mohla být pouze situace, kdy by se jednalo o informaci svým charakterem jedinečnou (neopakovatelnou), u níž nepřichází v úvahu možnost, že by byla opětovně vytvořena. V takovém případě nelze dovodit povinnost povinného subjektu požadovanou informaci znovu vytvořit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015 – 36).

15. Ze shora uvedeného vyplývá, že informační povinnost se týká pouze informací reálně existujících. Po povinném subjektu tedy nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací a v

tomto směru ho tedy nemůže ani tížit břemeno důkazní k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, neboť nelze prokazovat negativní skutečnost. Po povinném subjektu je ovšem nutné požadovat zdůvodnění toho, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá.

16. V dané věci žalovaný svůj závěr o reálné neexistenci požadovaných informací založil zejména na argumentu (srov. např. str. 4 vyjádření k žalobě), že žalobkyní požadovaný seznam příslušenství nebyl pro rozhodnutí o schválení technické způsobilosti vytvářen ani vyžadován, neboť předmětem schválení technické způsobilosti nebyly jednotlivé položky výbavy či systémů vozidla, ale katalog jako celek. Dle žalovaného tak byl podkladem pro rozhodnutí o schválení značkového příslušenství vozidla CITROËN C4 dokument nazvaný „CITROËN C4 Katalog základního příslušenství“, označený číslem TMK 23 01 049 (dále též jen „katalog příslušenství“), tedy vlastní katalog výrobce vozidla.

17. Soud dospěl k závěru, že tvrzení žalovaného o důvodu faktické neexistence požadované informace jsou věrohodná. Soud uvádí, že již ze správního spisu nelze seznat žádné indicie nasvědčující tomu, že by kromě katalogu příslušenství existoval nějaký další seznam příslušenství, mající původ např. ve vlastní činnosti žalovaného. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně se žádostí ze dne 24. 7. 2017 domáhala nejen poskytnutí seznamu příslušenství vozidla CITROËN C4, ale i poskytnutí informace, jaké dokumenty byly ze strany společnosti CITROËN ČESKÁ REPUBLIKA s. r. o. předloženy žalovanému jako podklad pro vydání rozhodnutí o schválení technické způsobilosti. Správní orgán prvního stupně přípisem ze dne 4. 8. 2017, č. j. 325/2017-072-Z106/5, žalobkyni sdělil, že požadovaným seznamem příslušenství nedisponuje a k této části žádosti tedy vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. K druhé části žádosti správní orgán prvního stupně uvedl, že podkladem pro vydání rozhodnutí o schválení technické způsobilosti (systémů, konstrukčních částí a výbavy) vozidla CITROËN C4 byl pouze vlastní katalog příslušenství. Dle názoru soudu z citovaného přípisu neplyne, že by správní orgán prvního stupně „odmítl odpovědět na dotaz, jaké příslušenství vozidla schválil“ (srov. str. 3 žaloby); z citovaného přípisu lze naopak dovodit, že schválené příslušenství odpovídá obsahu katalogu příslušenství. Stejný závěr vyplývá i ze současně vydaného rozhodnutí o odmítnutí žádosti, v němž správní orgán prvního stupně konstatoval, že informacemi požadovanými v první části žádosti (tj. seznamem příslušenství) nedisponuje. K tomu správní orgán prvního stupně uvedl, že schválení systémů, konstrukčních částí a výbavy pro vozidlo CITROËN C4 bylo vydáno pod číslem schválení 961, přičemž toto schválení se vztahuje na značkové příslušenství vozidel zn. CITROËN, „neobsahuje však seznamy všech schválených dílů, ale po obsahové stránce odkazuje na vlastní katalog značkového příslušenství výrobce vozidla“.

18. Proti postupu správního orgánu prvního stupně se žalobkyně bránila nejen rozkladem (který byl zamítnut napadeným rozhodnutím), ale i stížností ze dne 14. 8. 2017, podanou podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobkyně touto stížností napadla postup správního orgánu prvního stupně ohledně druhé části žádosti (tj. vyřízení části žádosti shora citovaným přípisem ze dne 4. 8. 2017, č. j. 325/2017-072-Z106/5). Žalobkyně považovala odpověď správního orgánu prvního stupně, že podkladem pro vydání rozhodnutí o schválení technické způsobilosti byl pouze „vlastní katalog značkového příslušenství“, za obecnou a nekonkrétní, neboť takto označený dokument nelze odlišit od jiných obdobných dokumentů. Žalobkyně tedy požádala, aby jí byla poskytnuta konkrétní specifikace příslušného dokumentu. Na stížnost žalobkyně reagoval správní orgán prvního stupně přípisem ze dne 21. 8. 2017, nadepsaným mj. „autoremedura“, v němž podle § 16a odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytl informaci, že podkladem pro rozhodnutí o schválení značkového příslušenství č. 961 pro vozidlo CITROËN C4 byl katalog příslušenství (tedy dokument

s názvem „CITROËN C4 Katalog základního příslušenství“, označený číslem TMK 23 01 049), jehož čelní strana byla žalobkyni mj. zaslána přípisem ze dne 23. 5. 2016.

19. Soud má za to, že shora popsany postup správních orgánů při vyřizování žádosti žalobkyně byl zcela konzistentní. Správní orgány setrvale zastávaly názor, jehož podstatu lze shrnout tak, že žalobkyní požadovaný seznam příslušenství neexistuje, neboť při schvalování technické způsobilosti plnil jeho účel právě katalog příslušenství. Shodnému závěru nasvědčuje i ve správním spisu založená kopie rozhodnutí o schválení technické způsobilosti, na které správní orgány odkazovaly, konkrétně rozhodnutí Ministerstva dopravy, Odbor provozu silničních vozidel, ze dne 4. 8. 2003, č. j. 3068/03-150, o změně schválení technické způsobilosti typu systému vozidla nebo konstrukční části vozidla nebo výbavy vozidla č. 961 (dále jen „rozhodnutí č. 961“). Tímto rozhodnutím bylo podle § 19 a § 21 zákona č. 56/2001 Sb. změněno a doplněno osvědčení o schválení technické způsobilosti typu (typové řady) CITROËN, přičemž v něm Ministerstvo dopravy výslovně uvedlo, že tento typ byl schválen „podle katalogů značkového příslušenství jednotlivých typů vozidel včetně následných aktualizací“. Ani obsah rozhodnutí č. 961 tedy nenásvědčuje tomu, že by schválení technické způsobilosti probíhalo na podkladě zvláštního seznamu příslušenství či že by Ministerstvo dopravy takový seznam příslušenství pro účely svého rozhodování vytvářelo. V rozhodnutí č. 961 totiž absentuje jakákoli zmínka o jakémkoli jiném konkrétním podkladu než právě o katalogu výrobce vozidla. I z deklarované přílohy rozhodnutí, nazvané „Základní popis schváleného vozidla nebo samostatného technického celku vozidla“, lze dovodit, že oním „základním popisem“ je opět pouze katalog příslušenství (k tomu srov. i interní komunikaci žalovaného ze dne 18. 8. 2017, č. j. 325/2017-072-Z106/14).

20. Soud poukazuje i na další dokumenty vyhotovené správními orgány (založené pod č. j. 325/2017-072-Z106/16), které s danou věcí úzce souvisí, neboť se týkaly předcházejících žádostí žalobkyně podaných podle zákona o svobodném přístupu k informacím. V přípisu ze dne 25. 1. 2016 správní orgán prvního stupně na žádost žalobkyně o poskytnutí informace, jaké zkoušky byly provedeny za účelem homologace ložetní opěrky pro vozidla Citroën (označené v katalogu výrobce vozidla č. ref. 9440.15), odpověděl, že rozhodnutí o schválení technické způsobilosti neobsahuje odkazy na jednotlivé díly, ale vlastní díly jsou řešeny odkazem na katalog značkového příslušenství. Vzhledem k tomu, že dotazovaná produkce je určena pro evropské trhy, bylo její posouzení (soulad s platnou EU legislativou) provedeno jinými členskými státy a Česká republika je pouze přebírala, takže žádné zkoušky pro účely vydání schválení v České republice provedeny nebyly. Rovněž v přípisu ze dne 11. 2. 2016 správní orgán prvního stupně žalobkyni informoval, že nedisponuje žádným dokumentem o posouzení souladu konkrétního výrobku (ložetní opěrky pro vozidla Citroën) s legislativou EU, neboť fakt plnění technických požadavků byl pro účely rozhodnutí Ministerstva dopravy naplněn tím, že výrobek byl zařazen do katalogu značkového příslušenství. Tuto argumentaci rozvedl správní orgán prvního stupně i v přípisu ze dne 30. 3. 2016, v němž žalobkyni sdělil, že schvalovací proces byl v případě vozidla CITROËN C4 stejně jako u většiny ostatních vozidel CITROËN prováděn francouzskou národní autoritou, v malém množství byla vozidla schvalována v Itálii, Velké Británii atd. Deklarací a zároveň podkladem pro Ministerstvo dopravy, že posouzení vlivu montáže daného příslušenství (ložetní opěrky) bylo výrobcem provedeno, je zařazení takového příslušenství do oficiálního katalogu originálního příslušenství. Tento katalog, resp. díly v něm uvedené, byly a jsou uváděny na trh v rámci celé EU, bez zkoušek v jednotlivých státech.

21. Pro úplnost soud odkazuje i na přípis ze dne 23. 5. 2016, jímž správní orgán vyřizoval žádost žalobkyně o poskytnutí informace, který konkrétní katalog značkového příslušenství pro vozy Citroën byl podkladem pro vydání rozhodnutí č. 961 (současně žalobkyně požádala o poskytnutí kopie všech listů z výše uvedeného katalogu, na nichž se nachází specifikace ložetní

opěrky č. ref 9440.15). Správní orgán prvního stupně konstatoval, že předmětný katalog základního příslušenství pro vozidlo Citroën C4 je označen „TMK 23 01 049“, přičemž k přípisu přiložil čelní stranu katalogu a stranu s vyobrazením loketní opěrky. Konečně (nedatovaným) rozhodnutím z července 2016, č. j. 112/2016-072-Z106/20, správní orgán prvního stupně z faktických důvodů odmítl žádost žalobkyně o poskytnutí informací (týkající se především okolností vydání rozhodnutí č. 961) s odůvodněním, že při schvalovacím procesu dílu vozidla, uvedeného výrobcem v katalogu značkových dílů, se vychází z principu, že vlastní zařazení do katalogu je garancí plnění všech technických požadavků.

22. Ze všech shora uvedených dokumentů dle názoru soudu bezpochyby vyplývá, že Ministerstvo dopravy požadovaným seznamem příslušenství skutečně fakticky nedisponuje, neboť reálný proces schvalování technické způsobilosti se opíral nikoli o seznam příslušenství (tedy o dokument vyhotovený Ministerstvem dopravy či jiným správním orgánem), ale o katalog příslušenství (tedy o dokument vydávaný výrobcem vozidel). Tomuto závěru jednoznačně svědčí nejen obsah shora citovaných správních rozhodnutí a přípisů, ale i obsah dalších dokumentů založených ve správním spisu, včetně interní korespondence. Tato interní korespondence zachycující komunikaci konkrétních úředních osob v rámci Ministerstva dopravy (srov. především dopis ze dne 24. 8. 2017, č. j. 325/2017-072-Z106/16) pak dokladuje nejen vyvíjení adekvátního úsilí správních orgánů směřujícího k případnému nalezení informace (srov. např. zmínky o písemném i telefonickém ověřování u věcně příslušného odboru), ale i to, že reálná činnost Ministerstva dopravy zcela odpovídá popisu, který žalobkyni poskytly správní orgány v mnoha svých shora citovaných rozhodnutí a přípisech (srov. např. str. 4 citovaného dopisu, v němž je uveden názor správního orgánu prvního stupně, že v případě vytváření žalobkyní požadovaného seznamu příslušenství by se dokument prakticky shodoval s obsahem katalogu příslušenství).

23. Naproti tomu lze konstatovat, že žalobkyně žádné průkazné poznatky ohledně existence požadované informace nemá. Lze naopak poukázat na to, že sama žalobkyně v žalobě připustila, že rozhodnutí č. 961 neobsahuje žádnou specifikaci schváleného příslušenství (tedy žádnou zmínku o seznamu příslušenství, který by byl výsledkem vlastní činnosti Ministerstva dopravy). Argumentace žalobkyně tedy vyvěrá spíše ze zpochybnění účelnosti popsaného postupu Ministerstva dopravy při schvalování technické způsobilosti, kdy žalobkyně v tomto ohledu zejména poukazovala na nedostatky katalogu příslušenství (žalobkyně např. namítla, že předmětný katalog neobsahuje žádnou technickou specifikaci; je pouhou sbírkou miniaturních fotografií; fotografie jsou nejasné a bez jakéhokoli upřesňujícího popisku; jedná se o „virtuální katalog“, který může držitel schválení dodatečně změnit atp.). Podstata žalobních námitek žalobkyně tak tkvěla spíše než v názoru, že žalovaný požadovanou informaci *má*, v tvrzení, že pro kvalitní schvalovací proces má žalovaný takové informace mít.

24. Soud tedy dosavadní závěry shrnuje tak, že v dané věci je naplněn prvotní předpoklad pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace z důvodu neexistence požadované informace, tedy že povinný subjekt informací nedisponuje. Soud se tedy věnoval dalšímu základnímu předpokladu, tedy tomu, zda povinný subjekt nemá povinnost požadovanými informacemi disponovat. Tento předpoklad je založen na principu, že nerespektováním povinnosti evidovat požadované informace se povinný subjekt nemůže zbavit své povinnosti tyto informace poskytovat. Vytváření takových informací tedy nelze chápat jako vytváření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, ale jako postup směřující k nápravě dřívějšího pochybení povinného subjektu (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67).

25. Povinnost povinného subjektu „mít“ požadované informace je třeba pro účely dané věci chápat v tom smyslu, že z relevantních právních předpisů musí pro povinný subjekt vyplývat povinnost předmětnými informacemi disponovat; taková povinnost přitom může z příslušného zákona vyplývat nejen výslovně, ale též implicitně. Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že typickými zákonnými předpisy, z nichž bude vyplývat povinnost povinného subjektu disponovat určitými informacemi, jsou např. správní řád, zákon o archivnictví a spisové službě, obecní zřízení, zákon o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů atp. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 5 As 112/2013 – 30, a v něm citovanou judikaturu). Společným znakem uvedených právních předpisů je to, že v obecné rovině stanoví základní právní rámec pro „každodenní“ chod orgánů veřejné moci (dopadají tak zpravidla na obecné společné aspekty činnosti orgánů veřejné moci, tedy na jejich organizaci, hospodaření, řízení atd.). Tyto právní předpisy tak úzce souvisí se samotnými ústavními aspekty práva na informace, tedy s možností široké „politické“ kontroly činnosti povinných subjektů ze strany občanů. Naproti tomu si lze povšimnout, že žalobkyně povinnost žalovaného disponovat požadovanými informacemi dovozovala od zákona č. 56/2001 Sb. [srov. repliku k vyjádření žalovaného, v níž žalobkyně argumentovala poukazy na § 19 odst. 1, § 83a odst. 1 písm. f) citovaného zákona], tedy od zákona, který dopadá na specifický výsek odborné činnosti žalovaného a který s mnohem vyšší mírou detailnosti upravuje převážně technické aspekty provozu vozidel na pozemních komunikacích, např. registraci vozidel, technické požadavky na provoz silničních vozidel, kontroly technického stavu vozidel v provozu atp. (srov. str. § 1 zákona č. 56/2001 Sb.).

26. Samotná žádost žalobkyně o poskytnutí informací úzce souvisí s částí třetí zákona č. 56/2001 Sb., která se týká schvalování silničních vozidel a která tak zabezpečuje pravidlo, že *silniční vozidla, jejich systémy, konstrukční části nebo samostatné technické celky nebo nedokončená silniční vozidla lze uvádět na trh pouze, pokud je schválena jejich technická způsobilost* (viz úvodní ustanovení § 15 zákona č. 56/2001 Sb.). Dle názoru soudu lze z relevantních ustanovení zákona č. 56/2001 Sb. [srov. § 19, § 21, § 83a odst. 1 písm. f) citovaného zákona] v intencích vymezených předmětem žádosti žalobkyně bezpochyby dovodit toliko to, že Ministerstvo dopravy eviduje informace o tom, který typ silničního vozidla, jeho systému, konstrukční části nebo samostatného technického celku, schválilo. Takovou informaci též správní orgány žalobkyni již v minulosti poskytly, a to ve formě katalogu příslušenství. Ze správních rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že právě katalog příslušenství považovaly správní orgány za dostatečný podklad pro vydání rozhodnutí o schválení technické způsobilosti a ze stejného důvodu měly správní orgány i za to, že nejsou povinny nad rámec katalogu příslušenství vytvářet další seznam příslušenství. Žalobní námitky žalobkyně pak svou podstatou směřují především proti *obsahové kvalitě* katalogu příslušenství. Žalobkyně se tedy v podstatě dožaduje poskytnutí informace v takové formě, která by měla mít dle jejího názoru určitý zákonem předvídaný standard kvality [srov. např. repliku k vyjádření žalovaného, v němž žalobkyně konstatovala, že např. u loketní opěrky (položka č. 15) lze porovnáním fotografie v katalogu a produktového listu skutečně dodané opěrky lehce ověřit, že se jedná o odlišný výrobek, u jiného výrobku (parkovací asistent, položka č. 21) takové porovnání učinit nelze, neboť jeho vyobrazení v katalogu je zcela nezřetelné].

27. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývající povinnost vytvořit požadovanou informaci v případech, kdy zákon ukládá povinnému subjektu povinnost danou informací disponovat, je třeba vykládat především v intencích zásady *nemo turpitudinem suam allegare potest*, podle které nikdo nemůže mít prospěch ze svého vlastního nepoctivého jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 4 As 70/2017 – 44). Povinnost vytvořit požadované informace tedy nastupuje v případech, kdy povinný subjekt má povinnost disponovat informacemi určitého charakteru, avšak tyto informace v rozporu s objektivním právem nemá (tedy informace skartuje, smaže či jinak zničí, anebo je v důsledku své

nezákonné nečinnosti ani nevytvoří). Povinnost vytvořit požadované informace však dle názoru soudu nelze vykládat tak široce, aby povinný subjekt byl povinen již zaznamenané informace o své skutečně vykonané činnosti zpětně upravit tak, aby věcný obsah těchto informací dostál požadavkům daným speciálními zákony upravujícími specifickou odbornou činnost povinného subjektu.

28. Pokud tedy správní orgány žalobkyni požadovanou informaci poskytly, pak se prostřednictvím nově podané žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím nelze domáhat, aby správní orgány tuto poskytnutou informaci upravily v tom směru, aby její *obsah* byl v souladu se zákonem. V takovém případě by totiž žalovaný byl nucen zpětně měnit obsah již reálně existující informace, a tedy by vytvářel nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pro účely citovaného zákona je totiž samotný pojem *informace* chápán jako určitý *obsah* (srov. definiční ustanovení § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím). Jakoukoli změnu tohoto obsahu (byť by tento obsah nesplňoval určité speciálním zákonem dané požadavky) lze ztotožnit právě se změnou stávajících a tedy s vytvářením nových informací. Jinými slovy, byť žalobkyně může subjektivně považovat určitou činnost žalovaného, o jejímž reálném obsahu se dozvěděla prostřednictvím žádosti podané dle zákona o svobodném přístupu k informacím, za „neúčelnou“ či dokonce za neodpovídající zákonným požadavkům, následky této tvrzené nezákonnosti nelze napravit v rámci soudního přezkumu rozhodnutí vydaných podle zákona o svobodném přístupu k informacím (v opačném případě by se např. žadatel o poskytnutí informací mohl po povinném subjektu dožadovat např. kopie určitého konkrétního správního rozhodnutí a po jeho poskytnutí by se mohl prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím domáhat toho, aby povinný subjekt takové rozhodnutí zpětně upravil v tom směru, aby splňovalo všechny zákonné požadavky).

29. Soud tedy shrnuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, že Ministerstvo dopravy provádí schvalování technické způsobilosti na základě katalogu značkového příslušenství výrobce vozidla. Žalobkyni byl již v minulosti tento katalog příslušenství (tj. katalog pro vozidlo CITROËN C4) poskytnut a tento katalog lze zároveň považovat za informaci o „seznamu typů systémů, konstrukčních částí a výbavy vozidla CITROËN C4“. Pokud tedy žalobkyně nyní posuzovanou žádostí požadovala informaci stejného charakteru v „lepší obsahové kvalitě“, správní orgány rozhodly správně, když její žádost odmítly. Ze správních rozhodnutí, ze správního spisu, ale i z přípisů správních orgánů zaslaných žalobkyni v reakci na její předchozí žádosti o poskytnutí informací jednoznačně vyplynulo, že správní orgány nad rámec katalogu příslušenství žádný další „seznam příslušenství“ nemají a nejsou povinny jej ani vytvořit (neboť by tím v podstatě měnily obsah zaznamenané informace, resp. by již vytvořené informace o své činnosti upravovaly). Tyto důvody správní orgány srozumitelně vyjádřily ve svých rozhodnutích a vydaná správní rozhodnutí tak nejsou „zmatečná“, jak tvrdila žalobkyně, a nejsou ani v rozporu se zákonem či s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Prostřednictvím soudního přezkumu rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím se tedy žalobkyně nemůže úspěšně domáhat toho, aby žalovaný katalog příslušenství „vylepšil“, resp. aby v podstatě vytvořil nový seznam příslušenství obsahující na rozdíl od tohoto katalogu zřetelnější fotografie, technickou specifikaci apod. Posouzení specifických právních otázek, zda je či není určitý specifický odborný postup povinných subjektů (zde správních orgánů při schvalování technické způsobilosti silničních vozidel) v souladu se zákonem či zda je takový postup „účelný“, nemůže být předmětem soudního přezkumu postupu povinných subjektů při vyřizování žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Ústavně zaručené právo na informace totiž sice nepochybně slouží ke kontrole veřejné moci ze strany občanů, avšak jeho účelem již není takto zjištěná pochybení přímo napravit.

VI. Závěr

30. Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

